

Resolució 140/2022, de 17 de febrer

Número d'expedient de la Reclamació: 86/2022

Administració reclamada: Ajuntament de Golmés

Informació reclamada: Còpia de diverses factures.

Sentit de la resolució: Estimació

Resum: A banda de què la decisió de l'Alcaldia denegant les còpies reclamades no està justificada ni motivada casuísticament, ni s'aprecia directament que pugui ser desproporcionada, vist que resulta molt acotada i precisa després de la consulta presencial de les factures, tampoc es troba jurídicament ben fonamentada, perquè l'Ajuntament, aconsellat per una plataforma de consultoria digital, aplica les previsions del ROF, sense tenir en compte que la legislació pròpia de règim local de Catalunya, directament aplicable als Ajuntaments catalans, conté, a diferència de la general, una expressa previsió del dret a còpia de les persones regidores, aplicable tant als supòsits d'accés directe o lliure com als supòsits d'accés a informació sotmesa a autorització de l'Alcaldia, en l'article 164.5 TRLMRLC: "Els membres de la corporació tenen dret a obtenir còpia de la documentació a la qual tenen accés. Aquesta còpia es pot obtenir en format paper o bé en el suport tècnic que permeti d'accedir a la informació requerida.". De la literalitat d'aquest precepte de la llei catalana transcrit se'n desprèn inequívocament que s'hi declara el dret a còpia de les persones regidores, sense condicionar-lo ni reduir-lo, com fa el ROF en l'article 16.1.a, als supòsits d'accés directe en exercici de funcions delegades o d'informació d'accés lliure per part de la ciutadania, i vista la contradicció entre la norma legal catalana citada i la norma reglamentària invocada per l'Ajuntament, cal concloure que el règim jurídic aplicable de manera directa i principal a l'accés a la informació dels membres de les corporacions locals catalanes és el regulat a l'article 164 TRLMRLC, el qual desplaça la regulació que en pugui fer una norma de rang reglamentari temporalment anterior a la llei catalana, com el ROF, que no podrà ser aplicat en allò que contradigui el TRLMRLC.

Paraules clau: Ajuntament. Electe local. Factures. Còpies. Reclamació contra desestimació. Règim especial d'accés. Dret a còpia.

Ponent: Elisabet Samarra Gallego

Antecedents

1. El 24 de gener de 2022 entra a la GAIP la Reclamació 86/2022, presentada per un regidor contra l'Ajuntament de Golmés, en relació amb la sol·licitud indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 23 de novembre de 2021 el regidor reclamant presenta la següent sol·licitud a l'Alcalde de Golmés: "Còpies de les següents factures amb les còpies corresponents de tiquets i albarans

adjunts a aquests, ja sigui en paper o en format digital de: Factura nº210001135 de 31/08/2021 Factura nº 488, 489, 490 de CAL RUMANÉS SCP de 31/08/2021 Factura nº 05/2021 Bunker de 15/07/2021”.

3. El 23 de desembre de 2021 l'Alcalde de l'Ajuntament, després d'invocar els articles 15 i 16 del Reglament d'organització, funcionament i regim jurídic de les entitats locals (ROF) i de citar l'article 11 de l'LTAIPBG, resol que “no s'autoritza l'obtenció de còpies de les factures sol·licitades, ates que com a regidor no exerceix la gestió delegada sobre aquesta matèria, ni aquestes factures formen part de cap assumpte que hagin de ser tractades en òrgan col·legiat del que formi part i no es tracta de documents de lliure accés pels ciutadans.

De totes maneres com sempre posem a la seva disposició, per a la seva consulta, qualsevol document de l'ajuntament, tant comptable com administrativa, que sigui necessària per a l'exercici de les seves funcions prèvia sol·licitud per poder organitzar la gestió de la mateixa.”

4. La Reclamació presentada el 24 de gener de 2022 invoca l'article 164.5 de la Llei Municipal i de Regim Local de Catalunya per li reconeix el dret a obtenir còpia de la informació sol·licitada, i cita diverses resolucions de la GAIP que reconeixen el dret a còpia d'electes locals.
5. El 26 de gener de 2022 la GAIP comunica la Reclamació a l'Ajuntament de Golmés i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.
6. En la mateixa data, la GAIP admet provisionalment la Reclamació, informa a la persona reclamant sobre els aspectes més rellevants de la seva tramitació i de la posició jurídica que ostenta com a persona interessada, de conformitat amb la legislació de procediment administratiu i la de transparència i accés a la informació pública. Li demana especialment que informi a la GAIP immediatament de les comunicacions que rebí de l'Administració reclamada relatives a la informació pública sol·licitada.
7. El 2 de febrer de 2022 la GAIP rep l'informe municipal, el qual, després d'exposar que la persona reclamant ja havia pogut consultar presencialment les factures, fa les següents valoracions respecte de satisfer la sol·licitud objecte de reclamació, consistent en obtenir còpia de cinc d'elles: “...Respecte al lliurament de còpia de factures, a les que va tenir accés a la informació consultant-les presencialment a les oficines de l'ajuntament, aquesta alcaldia va considerar que s'havia de diferenciar entre el dret a tenir accés a la informació - que ja s'havia facilitat- i el dret a obtenir còpia.

En aquest sentit, i atent a l'article 16.1.a) del Reglament d'organització, funcionament i règim jurídic de les Entitats Locals (ROF), aprovat per RD 2568/1986, de 28 de novembre, es regula

com s'ha de materialitzar l'accés a la informació: la consulta general de qualsevol expedient es pot realitzar presencialment en les dependències municipals, el lliurament de còpies es limitarà als supòsits de lliure accés i en els casos que sigui expressament autoritzat per l'alcalde.

L'article 15 d'aquest Reglament (ROF) descriu els supòsits de lliure accés per part d'un membre de la Corporació, considerant aquesta alcaldia que en cap cas era el supòsit que se'ns plantejava per la qual cosa es va denegar l'obtenció de còpies, atès que no es tractava d'un membre que ostenti delegació, atès que no era documentació per ser tractada en cap òrgan col·legiat concret, ni es tractava de cap resolució o acord i que no es tractava de documentació de lliure accés per als ciutadans (recordem que ja tenia còpia de les dades generals de les factures que consten en la relació de factures aprovades per Junta de Govern Local i que ja havia pogut consultar les factures presencialment a l'Ajuntament).

- L'informe d'alcaldia de 23 de desembre de 2021 es va dictar atenent aquests arguments tal i com es desprèn de la consulta de la Plataforma Corporativa Espublico de data 16 de juliol de 2021, que s'adjunta al present informe.

CONCLUSIONS

Aquesta alcaldia creu que ha procedit correctament en la denegació de facilitar còpies de les factures sol·licitades d'acord amb els fonaments exposats, tenint en compte que ja disposa d'una còpia de la relació de factures aprovades per Junta de Govern Local, en la que consten totes les dades de la factures, i que ja va poder consultar presencialment aquestes factures.

Ara bé, des d'aquesta alcaldia no es te cap inconvenient en fer arribar als membres del grup municipal RdG – AM còpia de les factures sol·licitades, si es considera per part de la GAIP que no hem procedit correctament. Per la qual cosa s'adjunta al present informe els documents sol·licitats.”

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i admissibilitat de la reclamació

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que “Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol”.

La reclamació es presenta per part d'una persona regidora del mateix Ajuntament, el què ha estat qüestionat per part de l'Ajuntament en el marc de la mediació. Correspon, per tant, avaluar

prèviament l'admissibilitat de la reclamació. Aquesta Comissió ve entenent que la condició d'electe local de la persona reclamant no és obstacle per a l'admissió a tràmit d'aquesta Reclamació des de la Resolució de la Reclamació 3/2016, i el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) ho va confirmar en la seva sentència 1074/2019, desestimària del recurs ordinari 334/2016, que precisament atacava la competència de la GAIP per atendre reclamacions d'electes locals. El TSJC, en aquesta Sentència 1074/2019, confirma la competència de la GAIP per atendre reclamacions dels electes locals i valida que els electes locals puguin emprar la via de reclamació de l'LTAIPBG, remetent-se als propis arguments i fonaments jurídics exposats per la GAIP en les resolucions recorregudes, que es concreten en què tot i que la normativa de règim local (article 164 del Text Refós de la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya, TRLMRLC, aprovat pel Decret Legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, que cal recordar que és anterior l'LTAIPBG) remet per a la seva garantia a la jurisdicció contenciosa administrativa, el cert és que l'aplicació supletòria de la normativa de transparència expressament establerta a la disposició addicional primera, apartat 2, de l'LTAIPBG permet i legitima la intervenció d'aquesta Comissió en garantia del dret d'accés de les persones regidores, si aquestes voluntàriament opten per demanar la seva empara, sens perjudici del seu dret a obtenir la tutela de la jurisdicció contenciosa administrativa. I, de fet, mancaria de lògica que es negués aquesta via de reclamació gratuïta i voluntària als electes locals perquè no tindria cap sentit que en l'exercici d'un dret fonamental com és el de l'article 23 CE, tinguessin menors garanties que la resta de ciutadans quan volen accedir a informació pública.

A aquests arguments, la Sentència 1074/2019 afegeix les consideracions següents:

“1a: Les Resolucions GAIP van indicar -amb un sentit comú aclaparador- que aquells que representen la ciutadania a les institucions públiques, no poden gaudir d'un dret d'accés a la documentació pública, d'abast i qualitat inferior que quan aquest mateix dret l'exerciten llurs representats individualment considerats.

La disposició addicional primera, punt 2, de la Llei 19/2014, estableix que l'accés a la informació pública en les matèries que tenen establert un règim d'accés especial es regularà per llur normativa específica i, amb caràcter supletori, per aquesta Llei. Això vol dir que en l'àmbit local, les previsions que regulen l'accés dels electes a la documentació corporativa (art. 77 de la Llei bàsica de règim local; art. 164 del text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya; i art. 14, 15 i 16 del Reglament d'organització, funcionament i règim jurídic de les entitats locals, aprovat mitjançant RD 2568/1986, de 28 de novembre), s'han de veure completades per les previsions de la Llei 19/2014. Amb molta més raó si tenim present:

-Que la Llei 19/2014 té la condició de norma reguladora dels drets, les obligacions i les garanties essencials en les matèries que regula, que són aplicables amb caràcter general a l'actuació i els funcionament de l'Administració (punt 1 de la Disposició final primera) i

-Que, ahora, les lleis sectorials (les de règim local en serien un cas) s'han d'interpretar d'acord amb el que estableix la Llei 19/2014 i, pel cas d'establir excepcions respecte al règim general, "aquestes han d'ésser explícites i respondre a una causa que les justifiqui" (punt 2 de la disposició final primera).

D'acord amb això, la GAIP admet les reclamacions presentades a l'empara de l'LTAIPBG per una persona electe local, per bé que, de conformitat amb la disposició addicional primera, apartat 2, de l'LTAIPBG, aplicarà el dret material derivat de la legislació de règim local (art. 164 TRLMRLC) en tot allò que s'hi reguli amb caràcter especial (terminis, límits, silenci), i supletòriament l'LTAIPBG, en allò que no hi és previst (procediment general de garantia del dret d'accés per la via de la reclamació davant la GAIP).

L'article 164.1 TRLMRLC disposa que "tots els membres de les corporacions locals tenen dret a obtenir de l'alcalde o alcaldessa o del president o presidenta, o de la comissió de govern, tots els antecedents, les dades o les informacions que són en poder dels serveis de la corporació i són necessaris per al desenvolupament de llur funció", amb l'obligació de respectar-ne la confidencialitat si el fet de publicar-ho pot perjudicar els interessos de l'ens local o de tercers" (article 164.6 TRLMRLC). El règim d'accés dels electes locals abasta, d'una banda, el dret a obtenir la documentació íntegra de tots els assumptes inclosos en l'ordre del dia de les sessions dels òrgans col·legiats, des del mateix moment de la convocatòria, que l'Ajuntament té l'obligació de proporcionar-los sense necessitat de petició prèvia (article 164.4 TRLMRLC); d'altra banda, els electes locals poden sol·licitar qualsevol altra informació de la corporació, i només es podrà desestimar per resolució motivada, dins dels quatre dies següents a formalitzar la sol·licitud, si el coneixement o la difusió de la informació pugui vulnerar el dret constitucional a l'honor, la intimitat personal o familiar o a la pròpia imatge o si es tracta de matèries afectades per la legislació general sobre secrets oficials o per secret sumarial (article 164.3 TRLMRLC).

L'aplicació supletòria de l'LTAIPBG justifica que es tinguin en compte en l'aplicació d'aquests límits els principis i criteris establerts als apartats 2 i 3 del l'article 20 LTAIPBG: "2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació". A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta, de manera que l'article 22 LTAIPBG requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: "Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o

privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació”.

La reclamació reuneix els requisits establerts als articles 42.1 LTAIPBG i 30, 31, 32 i 33 RGAIP i, per tant, és admissible a tràmit.

2. Dret a còpia de la informació reclamada

La discrepància entre les parts que és objecte d'aquesta reclamació és la pretensió d'obtenir còpia de determinades factures a les quals la persona reclamant, regidor, ja ha tingut accés amb vista.

L'Ajuntament fonamenta la seva decisió en la regulació que fa l'article 16.1.a en relació amb l'article ROF, que solament garanteixen el dret a còpia en cas que el regidor exerceixi funcions delegades o en relació amb la informació a la què té accés lliure la ciutadania, quedant pel que fa a la resta de documentació sotmesa l'autorització de còpia a la decisió de l'Alcaldia. Més enllà d'invocar aquesta pretesa potestat per autoritzar o denegar la còpia en aquest cas, l'Ajuntament no argumenta quin serien els motius pels quals ha decidit l'Alcaldia denegar-les. La decisió de denegar la còpia, que es revisa en aquest procediment, no es fonamenta, per tant, en cap límit a l'accés ni en cap consideració relativa al correcte funcionament dels serveis, sinó que es justifica solament en la regulació del ROF que la deixaria sota autorització de l'Alcaldia.

A banda de què la decisió de l'Alcaldia denegant les còpies reclamades no està justificada ni motivada casuísticament, ni s'aprecia directament que la petició que es reclama pugui ser desproporcionada vist que resulta molt acotada i precisa després de la consulta presencial de les factures, tampoc es troba jurídicament ben fonamentada, perquè l'Ajuntament, aconsellat per una plataforma de consultoria digital, aplica les previsions del ROF, sense tenir en compte que la legislació pròpia de règim local de Catalunya, directament aplicable als Ajuntaments catalans, conté, a diferència de la general, una expressa previsió del dret a còpia de les persones regidores, aplicable tant als supòsits d'accés directe o lliure com als supòsits d'accés a informació sotmesa a autorització de l'Alcaldia, en l'article 164.5 TRLMRLC: “Els membres de la corporació tenen dret a obtenir còpia de la documentació a la qual tenen accés. Aquesta còpia es pot obtenir en format paper o bé en el suport tècnic que permeti d'accedir a la informació requerida.”

De la literalitat d'aquest precepte de la llei catalana transcrit, se'n desprèn inequívocament que s'hi declara el dret a còpia de les persones regidores, sense condicionar-lo ni reduir-lo, com fa el ROF en l'article 16.1.a, als supòsits d'accés directe en exercici de funcions delegades o d'informació d'accés lliure per part de la ciutadania, i vista la contradicció entre la norma legal catalana citada i la norma reglamentària invocada per l'Ajuntament, cal concloure que el règim jurídic aplicable de manera directa i principal a l'accés a la informació dels membres de les corporacions locals catalanes és el

regulat a l'article 164 TRLMRLC, el qual desplaça la regulació que en pugui fer una norma de rang reglamentari temporalment anterior a la llei catalana, de manera que el ROF no podrà ser aplicat en allò que contradigui el TRLMRLC.

Així ho ve entenent i aplicant aquesta Comissió des de la Resolució de la Reclamació 23/2016, (confirmada per la Sentència del Tribunal Superior de Justícia 1074/2019), amb aquests arguments que es contenen literalment en el seu fonament jurídic segon, i que són plenament pertinents a aquesta reclamació: “En aquest cas, el que es discuteix no és el dret d'accés del diputat reclamant a la informació sol·licitada (...) sinó l'abast del dret a obtenció de còpia de la documentació sol·licitada. Segons la Diputació (antecedents núm. 3 i 7), el dret a la informació dels electes locals no comporta necessàriament el dret a obtenció de còpia, i per tal que aquesta sigui lliurada cal que la persona reclamant, després de consultar presencialment la informació, formuli una nova petició més concreta per escrit on individualitzi els documents dels quals la vol obtenir, i que “s'autoritza, si procedeix”. Aquesta interpretació trobaria el seu fonament en la jurisprudència del Tribunal Suprem que cita. (...) aquesta jurisprudència s'ha trobat molt condicionada per la regulació legal del dret d'accés dels càrrecs electes locals continguda als articles 14 a 16 del ROF i per les limitacions imposades pels apartats 7 i 8 de l'anterior article 37 LRJPAC (l'esmentat apartat 7 exigia “formular una petició individualitzada dels documents que es vulguin consultar”), normes estatals aplicables als supòsits de fet sobre els quals s'ha pronunciat el Tribunal i que han estat notablement ampliades pel legislador català de règim local i per la vigent legislació estatal i catalana de transparència.

Segons l'article 16.1.a ROF, “el libramiento de copias se limitará a los casos citados de acceso libre de los Concejales a la información y a los casos en que ello sea expresamente autorizado por el Presidente de la Comisión de Gobierno”. Els supòsits d'accés lliure (no sotmès a prèvia sol·licitud escrita) són els establerts a l'article 15 ROF, en termes semblants als de l'article 164.2 TRLMRLC: informació relativa a les funcions delegades específiques que tingui assignades el càrrec electe, informació corresponent als assumptes que hagin de ser tractats pels òrgans col·legiats als quals pertanyi el càrrec electe, resolucions i acords adoptats per qualsevol òrgan de l'ens local, i informació que sigui “de lliure accés” per a la ciutadania. Aquest darrer supòsit és el que ha portat el Tribunal Suprem, a la jurisprudència esmentada, a aplicar els requeriments dels apartats 7 i 8 de l'anterior article 37 LRJPAC.

Doncs bé, el legislador català de règim local ha ampliat notablement el dret a obtenció de còpia dels càrrecs electes locals quan, a l'article 164.5 TRLMRLC, el reconeix sense excepcions ni matisacions per a tots els tipus d'informacions a les quals tinguin accés, ja siguin les d'accés “lliure” o les sotmeses a prèvia sol·licitud escrita: “Els membres de la corporació tenen dret a obtenir còpia de la documentació a la qual tenen accés. Aquesta còpia es pot obtenir en format paper o bé en el suport tècnic que permeti d'accedir a la informació requerida”. Aquesta no és l'única ampliació o “millora” del

dret d'accés a informació dels càrrecs electes introduïda pel legislador català respecte els preceptes esmentats del ROF. Altres ho serien l'escurçament en un dia del termini de resolució de les sol·licituds d'accés (el termini de cinc dies contingut a l'article 14.2 ROF passa a quatre dies a l'article 164.3 TRLMRLC) o la previsió expressa dels (cinc) únics límits que poden ser invocats per denegar la sol·licitud d'accés a la informació (article 164.3 TRLMRLC).

La regulació general del dret d'accés també és en l'actualitat molt més àmplia que sota la vigència de l'anterior article 37 LRJPAC. Pel que fa als aspectes aquí considerats, ara ja no es requereix que es formulï petició individualitzada dels documents que es vulguin consultar (sens perjudici que la sol·licitud hagi de ser suficientment precisa –article 28 LTAIPBG, que obliga a l'Administració a ajudar a concretar la petició quan sigui necessari–) i l'Administració té l'obligació de motivar l'establiment d'una forma d'accés a la informació diversa de la sol·licitada (article 34.4.c LTAIPBG), que és la que s'ha de concedir com a regla general (article 36.1 LTAIPBG). De fet, tot i no excloure que en casos degudament justificats es pugui permetre només la consulta presencial de la informació (en particular, quan així ho exigeixi l'aplicació d'algun límit legal a l'accés), l'LTAIPBG pressuposa en tot moment que la regla general ha de ser el subministrament material de la informació, donant només un cert marge d'apreciació a l'Administració a l'hora de determinar el format en què aquesta pot ser subministrada (article 36.2 LTAIPBG). També s'estableix ara l'obligació de lliurament gratuït de les dades per correu electrònic, quan existeixin en format electrònic, com succeirà molt sovint (article 37.1 LTAIPBG). Aquest enfocament és coherent amb la importància que el subministrament material de la informació pública té per tal que aquesta pugui ser examinada amb el suficient deteniment i ser objecte de control efectiu i ple aprofitament per part de la ciutadania. Com s'ha assenyalat en el fonament jurídic precedent, aquesta regulació és d'aplicació supletòria al dret d'accés dels càrrecs electes locals i confereix un conjunt mínim de garanties que no poden ser obviades per les administracions catalanes al resoldre les peticions que aquells els puguin adreçar.

De tot l'anterior es desprèn, per tant, que els càrrecs electes dels ens locals catalans tenen un dret indiscutible a obtenir còpia –en paper o, quan estigui disponible, en format electrònic– de la documentació a la qual accedeixin, sense necessitat de formular ulteriors sol·licituds, i sense que existeixi marge de discrecionalitat de l'Administració a l'hora de decidir si l'atorga o no. La denegació de còpia, en els casos excepcionals en què es pugui admetre (p. ex., quan vingui exigida per l'aplicació d'algun límit legal o quan la sol·licitud de moltes còpies es formulï amb la sola finalitat de col·lapsar els serveis de la corporació, incorrent en abús de dret –en els termes restrictius exposats per aquesta Comissió a les resolucions sobre les Reclamacions 36/2015 i 7/2016, FJ 4–), o el seu lliurament en un format divers del sol·licitat (quan concorri alguna de les causes enumerades a l'article 36.2 LTAIPBG, aplicable supletòriament al dret d'accés dels càrrecs electes locals en virtut del segon incís de l'article 164.5 TRLMRLC), han de ser degudament motivats i acreditats per

l'Administració a la resolució que es pronunciï sobre la petició d'accés, i la legalitat de la causa invocada pot ser revisada íntegrament per aquesta Comissió o els tribunals”.

Amb aquesta fonamentació jurídica de la Resolució de la Reclamació 23/2016, que es dona per reproduïda i aplicada a aquest procediment, queden contradits els arguments jurídics invocats per l'Ajuntament per desestimar les còpies reclamades, vist que no s'invoquen límits a l'accés que justifiquin la desestimació de la reclamació, ni tampoc s'han al·legat dificultats materials o pràctiques per a la realització de les còpies reclamades, que són només cinc, escau estimar la reclamació i declarar el dret de la persona reclamant a obtenir les còpies objecte de reclamació.

3. Seguiment de l'execució

L'article 45.3 LTAIPBG estableix que “l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió”. Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el previst pels articles 48 i 49 RGAIP i per l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix l'obligació de facilitar la informació dins del termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment, i que la desatenció d'aquest requeriment pot donar lloc a l'exigència de responsabilitats en el marc del règim sancionador previst a la mateixa llei. Concretament, a la vista de la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, la desatenció dels requeriments d'aquesta Comissió constitueix una infracció qualificada de molt greu que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG. Amb aquesta finalitat, l'article 49.2 RGAIP preveu que la comissió n'informi als òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos per l'Administració i que se n'hi faci difusió mentre duri l'incompliment.

4. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 17 de febrer de 2022, resol per unanimitat:

1. Estimar la Reclamació 86/2022 i declarar el dret de la persona reclamant a obtenir còpia de les factures objecte de reclamació, identificades a l'antecedent 2.
2. Requerir a l'Ajuntament de Golmés a que lliuri a la persona reclamant les còpies indicades a l'apartat 1 dins del termini màxim de deu dies, i a informar a la GAIP en aquest mateix termini de l'òrgan o la persona responsable de l'execució d'aquesta Resolució així com de les actuacions dutes a terme per al seu compliment.
3. Convidar la persona reclamant a comunicar a la GAIP qualsevol incidència que sorgeixi en l'execució d'aquesta Resolució i que pugui perjudicar els seus drets i interessos.
4. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 86/2022 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Els terminis donats en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreci la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.